

Pe-acest băiețel îl cheamă Nucu,
dar prietenii îi zic Uitucu,
pentru că lucrurile cam fug de el
sau, cine știe, se-ascund în vreun tunel.

Unele călătoresc ca niște turiști,
altele se cred iluzioniști.
Abracadabra! Doromodori!
și, puf!, toate dispar într-un nor.

Când Nucu pleacă de la școală, altă dandana!
N-a pus abecedaru-n ghiozdan. Ei bine, da!,
cum să-l pună, dacă șmecherul se făcea nevăzut?
Își trăgea pe el coperta fermecată și gata... salut!

Ia abecedarul de unde nu-i! Și toți îi ziceau Uitucu!
Nici vorbă să uite el lucruri. Ele se fereau de Nucu.
Acum, penarul era penar, pe urmă, *hocus-pocus*...
ștrengarul se prefăcea într-o frunză de lotus.

„Ce au lucrurile cu mine? De ce se-ascund?”
se-ntreba Nucu, stând pe un mal cu prund.
Deodată, iată-o corăbioară pe râul agitat.
La cârma ei băiatul văzu un spiriduș-pirat.

– Eu sunt piratul Atension, stăpânul hărților!
Nicio comoară nu-mi scapă, pezevenghilor!
Credeați că le-ați ascuns? Vezi să nu!
Atension le găsește pe toate! Hopa... cine ești tu?

Așa-l întrebă spiridușul pe băiețelul trist.
– Sunt Nucu și mulți spun c-am fire de artist.
Că uit lucruri, dar eu nu le uit, știu bine.
Ele se-ascund viclene de mine.

